

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 г 15/2025
16.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у поступку по захтеву предлагача АА из ..., кога заступа пуномоћник Тамара Стојиљковић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 33/14 од 09.11.2015. године, у седници одржаној 16.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Нишу Р4 г 33/14 од 09.11.2015. године у ставу трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4 г 33/14 од 09.11.2015. године, ставом првим изреке, утврђено је да је предлагачу АА из ... повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Лесковцу у предмету П 3239/13. Ставом другим изреке одређена је предлагачу примерена накнада за повреду права за суђење у разумном року у износу од 30.000,00 динара из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од 3 месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом трећим изреке захтев предлагача за износ преко 30.000,00 динара па до тражених 500.000,00 динара је одбијен. Ставом четвртим изреке наложено је Основном суду у Лесковцу окончање поступка у што краћем року.

Допунским решењем Апелационог суда у Нишу Р4 г 33/2014 од 03.09.2015. године делимично је усвојен као основан предлог предлагача за допуну решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 33/14 од 09.11.2015. године и обавезана је Република Србија да предлагачу исплати трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара, док је захтев за исплату трошкова поступка преко наведеног износа па до траженог износа од 60.000,00 динара одбијен, као неоснован.

Против решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 33/14 од 09.11.2015. године предлагач је благовремено изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао одлуку у побијаном делу, у смислу члана 386. став 1. и став 3. у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и утврдио да жалба није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности. Из списка је утврђено да је предлагач, у својству тужиоца поднео тужбу Општинском суду у Лесковцу 28.09.2006. године, којом је тражио да суд наложи туженима да свој објекат постојећи на кат. парцели бр. .. у улици ... бр. .. у КО ..., удаљени на прописану раздаљину од међне линије и његове парцеле кат. бр. .. и то на најмањој удаљености од 1,50 метара, те да поруше изведене радове.

Апелациони суд у Нишу је испитао поступање суда и тужиоца и утврдио да предмет није чињенично сложен, а да се чињенице у вези злоупотребе суседског права од стране тужених утврђују вештачењем од стране вештака одговарајуће струке, што не захтева дуго вођење спора. Међутим, спор по тужби у време одлучивања о приговору је трајао више од седам година, па је наступила повреда права предлагач на суђење у разумном року.

Одлучујући о делу захтева за одређивање примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року Апелациони суд је ценио чињеницу да је предлагач, као тужилац, делимично својим понашањем допринео трајању поступка у неразумно дугом року, на тај начин што се пасивно понашао у поступку, у смислу прибављања доказа које је прилагао суду, да је због одсуства уредно позваног његовог пуномоћника на рочишту које је било заказано за 21.02.2022. године суд донео решење којим се сматра да је тужба повучена, након чега је дозволио враћање у пређашње стање, а да је тужилац након тога, заједно са пуномоћником тужених дана 11.03.2009. године предложио прекид поступка, ради решења управног поступка који се води пред органима управе против њега и против тужених, као претходног питања од којег зависи одлука у овој правној ствари, те да је након ангажовања новог пуномоћника, који се није благовремено упознао са предметом, тражио одлагање рочишта. Због тога је Апелациони суд оценио да због утврђења повреде права на суђење у разумном року правично задовољење предлагача може да се оствари исплатом примерене накнаде у износу од 30.000,00 динара, те да исплата већег износа до траженог до 500.000,00 динара не припада предлагачу из наведених разлога.

По оцени Врховног суда првостепени суд је правилно применио одредбе чланова 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова, делимичним одбијањем захтева за примерену накнаду преко износа од 30.000,00 динара. Приликом одлучивања о висини накнаде, суд је имао у виду све околности овог случаја, посебно дужину трајања поступка и поступање суда и предлагача, али и економске и социјалне прилике у Републици Србији и сврху примерене накнаде. Одређена накнада, уз налог првостепеном суду да поступак оконча у што краћем року, представља адекватну меру примерену околностима случаја, којом ће се постићи сврха заштите у овом поступку. Зато нису основани наводи жалбе о погрешно примењеном материјалном праву.

Предлагач није успео у жалбеном поступку, због чега нема право на накнаду трошкова тог поступка које је тражио и определио, а у смислу члана 153. и члана 154.

Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци, на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку и на основу члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић